

νωσιν ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν ἀφανεῖς, ἀποφεύγοντες ὡς ἀληθεῖς ἦρωες τὴν ρεκλάμαν, ὡς ὅταν δὲ τότε ἀπεφάσιον νὰ δώσωσι δείγματα τῆς ὑπάρξεώς των, ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ πρόσχημα λούστρων νέα ἐπιδρομὴ τῶν Μήδων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλάμβανε πάλιν αὐτόχημα ἀνυσχαστικὸν χαρακτῆρα.

✱

Πρὸ ἡμερῶν, διαβαίνων δρομίσκον τινά, ἤκουσα ἓνα ἐπαίτην νὰ ζητῆ ἐλεημοσύνην διὰ τῆς ἐπομένης φράσεως, τὴν ὁποίαν εὐρήκα ἰδιορρυθμοτάτην :

— Ἐλεῆστέ με, χριστιανοί ! Μὲ εἶφα γε ἡ πεῖνα ! ...

Καιροσκόπος

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΝ

Εκράτει μίαν ἀνθοδεσμίδα με μόνον ἰα νεοθαλή, λευχειμονούσα, συνεσταλμένη, — δὲν τὴν γνωρίζω — κόρη καλή.

Εβλεπε τάνθη προσηλωμένη, ὡσαυτε ἤκουεν ἐξ αὐτῶν κρυφωτάτης φωνῆς ἐπαίνους, «Καὶ σ' εἶσαι ἀνθος, καὶ ζηλευτόν.»

Ὡς δὲ τὴν χάριν τῶν ἐγκωμίων ανταποδίδουσα μυστικῶς, ἀκροῖς δακτύλοις τα ἰα ταῦτα ἔψαυ' ἠρέμα, θωπευτικῶς.

Ὅποτε εὐθυμος νεανίας, με οικειότητα προσελθὼν, ἐν ἐξ ἐκείνων νὰ τῷ χαρίσῃ τὴν παρεκάλεσε τῶν ανθῶν.

Χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν αἰτοῦντα τὸ θεῖον ὄμμα, τὴν κεφαλὴν, χωρὶς μειδίᾳ' αὐταρδεκείας νὰ δείξῃ νὰ πρόσθετον δυστολήν.

Χωρὶς συγκίνησιν νὰ δηλώσῃ τὴν ελαχίστην, — παρατηρεῖς ; — χωρὶς τὸν τράχηλον ν' ἀνατείνῃ οὐδὲ νὰ κλίνῃ· χωρὶς, χωρὶς,

Ἡμερὸς ἀγγελὸς θεοῦ κόσμου, (κ' ἐδῶ, ζωγράφε, σε θέλω νῦν) ἐν ἀποσπασάσα τῶν ανθῶν ὥρεξε τοῦτο πρὸς τὴν φωνήν.

Ἐξήγησέ με· τί ἐξεφρόσθη ἐν τῷ κινήματί της αὐτῷ ; «Λαβε καὶ λειπέ με, σε οικτεῖρω» ; ἢ «σε λατρεύω ἐν τῷ κρυπτῷ» ;

Ι Ισιωριδης Σκυλισσης.

ΒΑΡΟΥΧΕΙΟΣ ΥΠΝΟΣ

Νυκτερινὴ εἰκὼν

Καὶ ποῦ νὰ μου κολλήσῃ ὕπνος ! Ἐπὶ ἓνα καφὲν περισσότερον τοῦ συνήθους διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ ἐξυπνήσω ἐνωρὶς τὸ πρωί, διότι εἶχον νὰ γράψω ἄρθρον τι. Ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ καφῆ ἦτο ὅτι ἀφ' οὗ μ' ἐπῆλθε κάρως καὶ βαθὺς ὕπνος ἐπ' ὀλίγην ὥραν, αἰφνης ἐξύπνησα.

Τῶν ἀδυνάτων νὰ κρατήσω κλειστὰ τὰ βλέφαρά μου. Ταυτοχρόνως δὲ ἡ φαντασία μου ἤρχισε νὰ περιπλανᾶται.

Ἄλλὰ πρῶτην ταύτην φορὰν αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοὶ ἐνεφανίσθησαν ἀνευ τινὸς θελητήρου.

Ὅτι ἐζήτουν, οὔτινος εἶχον χρεῖαν, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ ὕπνος, ὃν ὅμως δὲν ἠδυνάμην νὰ εὔρω.

Ἐδοκίμασα κατὰ σειρὰν τὰ μέσα δι' ὧν συνήθως ἐπετύγχανον νὰ ἀποκοιμῶμαι. Ἐπλαγιάσα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἔπειτα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τέλος ὕπτιος, ἐξ οὗ κατήντησα εἰς τὸδε τὸ συμπέρασμα : ὅτι διῆλα δὴ τὸ προσκεφάλαιόν μου εἶχε μεγίστην χρεῖαν ῥιζικῆς διορθώσεως.

Ἀνεκάθησα, ἐγρονθοκόπησα γενναίως τὰ προσκεφάλαια ἴσως τὰ καταστήσω ὀλιγώτερον σκληρὰ καὶ ἐκ νέου πάλιν ἐξηπλώθην μακρὺς πλατύς.

Μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶχον κλεισθῆν πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐδάδιζον ἠρέμα πρὸς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων...

Ἄλλὰ πρὶν δυνηθῶ νὰ νοήσω πῶς συνέβη, εἰρέθην ἔχων τὰ βλέφαρά μου ὀρθανοικτα καὶ ἐξάλλος ὑπὸ θυμοῦ ἐστράφη πρὸς τὰ χεῖλη τῆς κλίνης, ὁπόθεν πάλιν κατεκυλίσθη εἰς τὸ κενόν ὅπερ εἶχε σχηματίσῃ τὸ σῶμά μου ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλίνης.

Ἀναρίθμητα ταξείδια ἐταξείδευσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς χεῖλους τῆς κλίνης εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἀναρίθμητοι δυσάρεστοι συναντήσεις καὶ συγκρούσεις τοῦ μετώπου μου καὶ τοῦ ἔξυλου τῆς κλίνης.

Ἄς καταψύγῃ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον μου σύστημα, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν καὶ ἀνεκάθησα, ἔτριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου, προσήλωσα τὸ βλέμμα μου εἰς τὰ σκοτὴ καὶ ἐν ᾧ ἠμίσεια δωδεκάς ἐκφράσεων ἀγανακτικῆς περιστροφῆς ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἤρχισα νὰ ἀνυσυχῶ περὶ τῆς ὥρας.

Ἄρά γε τί ὥρα νὰ ἦτο ;

Κύττάξετε τί ὀργὴ θεοῦ... Τὴν ἡμέραν ὅταν οὐδένα ἔχω λόγον νὰ ἐρωτῶ περὶ τῆς ὥρας, τὸ πλῆσιόν μου δημοτικὸν ὡρολόγιον μ' ἐξεκώφαινε ὅλην τὴν ἡμέραν κατὰ πᾶσαν στιγμήν, καὶ δὲν μ' ἄφινε νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα. Καὶ τώρα ὅτε ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ μάθω ἀκριβῶς τὴν ὥραν, ὅτε εἶνε μεγίστη ἀνάγκη νὰ εἰξεύρω τί ὥρα εἶνε, τὸ ὡρολόγιον ἐσίγα ! ...

Μοὶ ἐφάνη ὅτι περιέμενον ἀπὸ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, ἀτελευτήτων τετάρτων. Ἄλλ' αἰφνης, τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε βραδέως μίαν.

— Μία ! ἀνεφώνησα ἀνακουφισθεὶς σχεδόν. Ἄχ ! ἐξ μόνον ὥρας θὰ περιμένω ἀκόμη. Πολὺ εἶνε, ἀλλὰ τί θὰ κάμω, θὰ περιμένω.

Δύο ! ἐξηκολούθησε τὸ ὡρολόγιον.

— Ἄ ! ἐκέρδησα ἄλλην μίαν ὥραν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκτιμᾷ τὴν εὐδαιμονίαν του συλλογιζόμενος μόνον ἐκ πόσων δυσάρεστον πραγμάτων ἀπαλλάσσειται. Δυσθυμοῦμεν διότι ὁ ῥάπτης δὲν μας ἔφερε τὸ φόρεμα ἐγκαίρως, καὶ δὲν συλλογιζόμεθα ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς παραβαλλόμε-

νοι πρὸς τοὺς δύτας, τοὺς μεταλλευτὰς, τοὺς ὀδοντοῖατροὺς, τοὺς κλητῆρας τῆς ἀστυνομίας. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν ὅτι ἠδύνατο νὰ μὰς κάμῃ χωλοὺς, μονόχειρας, νὰ μας κατεδίκαζε νὰ εἴμεθα εἰσιτηριοῦδοι τῶν τροχιοδρόμων, θυρωροί. Καὶ αὐτὸς ὁ δολοφόνος δὲν ἔχει ἀρκετὴν δόσιν φιλοσοφίας, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀν κατεδικάσθη εἰς θάνατον, τοῦλάχιστον εἶνε βέβαιος ὅτι ἀπαλλάσσειται βίου ἐπιμύχου καὶ ἀφορήτου. Ἄλλως τε θὰ ζήσῃ ἀκόμη περισσότερον πολλῶν ἐντίμων ἑκατομμυριούχων, οἵτινες ἀφαρπάζονται αἰφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν χρυσῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν μεγάρων τῶν.

Δὲν μου κολλᾷ ὕπνος· ἔ, τί ποιητέον ; ἄς φιλοσοφήσωμεν.

Ἄς καθίσωμεν καὶ ἄς δοξάσωμεν τὸν Κύριον διότι δὲν ἐπλασε τὸν ἓνα μου πόδα βραχύτερον τοῦ ἑτέρου. Ἄν ποτε περιπέσω εἰς ζημίας σπουδαίας, θὰ ὑπάγω εἰς τὸ νοσοκομεῖον νὰ ἴδω τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀκρωτηριάζουσι, καὶ τοῦτο θὰ με συνδιαλλάξῃ καὶ συμπηλιώσῃ πρὸς τὴν ζωὴν. Διότι οὐδὲν ὑπάρχει καταλληλότερον καίπρροσφορώτερον εἰς τὸ νὰ λησμονῆ τις τὰς ἰδίας θλίψεις, ἢ τὸ νὰ βλέπῃ καὶ παρακολουθῆ τὰς δυστυχίας τοῦ πλῆσιον. Τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, πρᾶγμα μίαν δυσάρεστον, ἀλλ' ὅπως δήποτε εἶμαι ὀλιγώτερον ἀξιολύπητος τοῦ μὴ δυναμένου νὰ κοιμηθῆ ἔνεκα σφοδρῶν πόνων

Τρίτη κροῦσις τοῦ ὡρολογίου.

— Τρεῖς ! τί εὐτυχία ! Ἔως τὰς ἑπτὰ τέσσαρες ὥραι μένουσι, δὲν εἶνε τίποτε. Θὰ ἔλθουν πρὶν προφθάσω νὰ τὰς συλλογιθῶ.

Νέα κροῦσις τοῦ ὡρολογίου.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, προσφιλέστατόν μοι ὡρολόγιον. Ἡπατήτην λέγων ὅτι ἐπρεπε νὰ περιμένω τέσσαρας ὥρας. Τρεῖς μόνον θὰ περιμένω !

Ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι παρεπονούμην διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ ! Ἄλλ' ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες ἑκατομμύρια θὰ ἐδίδον διὰ νὰ δύνανται νὰ μὴ κοιμῶνται. Πόσοι σκοποὶ ἐτουφεκίσθησαν, διότι ἐν ᾧ ἐφθούρουσι ἀπεκοιμήθησαν !

Ἐπρεπε νὰ ἐρυθριῶ διότι ἐγρύνιαζον διὰ τόσα μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα : Ἡμῖν τῷ ὄντι ἀξιολύπητος ; ἔχω κακὴν κλίνην πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀντὶ ψυχροῦ καὶ γυμνοῦ ἐδάφους ὅπερ ἔχουσι στρώμα τόσοι δυστυχεῖς ἀνέσται καὶ ἀνευ ἀσύλου.

Πέντε ! ἐσήμανε τὸ ὡρολόγιον.

— Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Πέντε ἡ ὥρα. Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶνε πέντε μετὰ μεσημβρίαν... Περίεργον ! Ἄς εἶνε πλῆσιάζει ἡ ὥρα ὅπως δήποτε νὰ σκωθῶ. Ἀλήθεια ὅμως μοῦ πρέπουσι ξυλιεὶς διὰ τὰς ἀτόπους μεμψιμοιρίας μου κατὰ τῆς ἀϋπνίας !

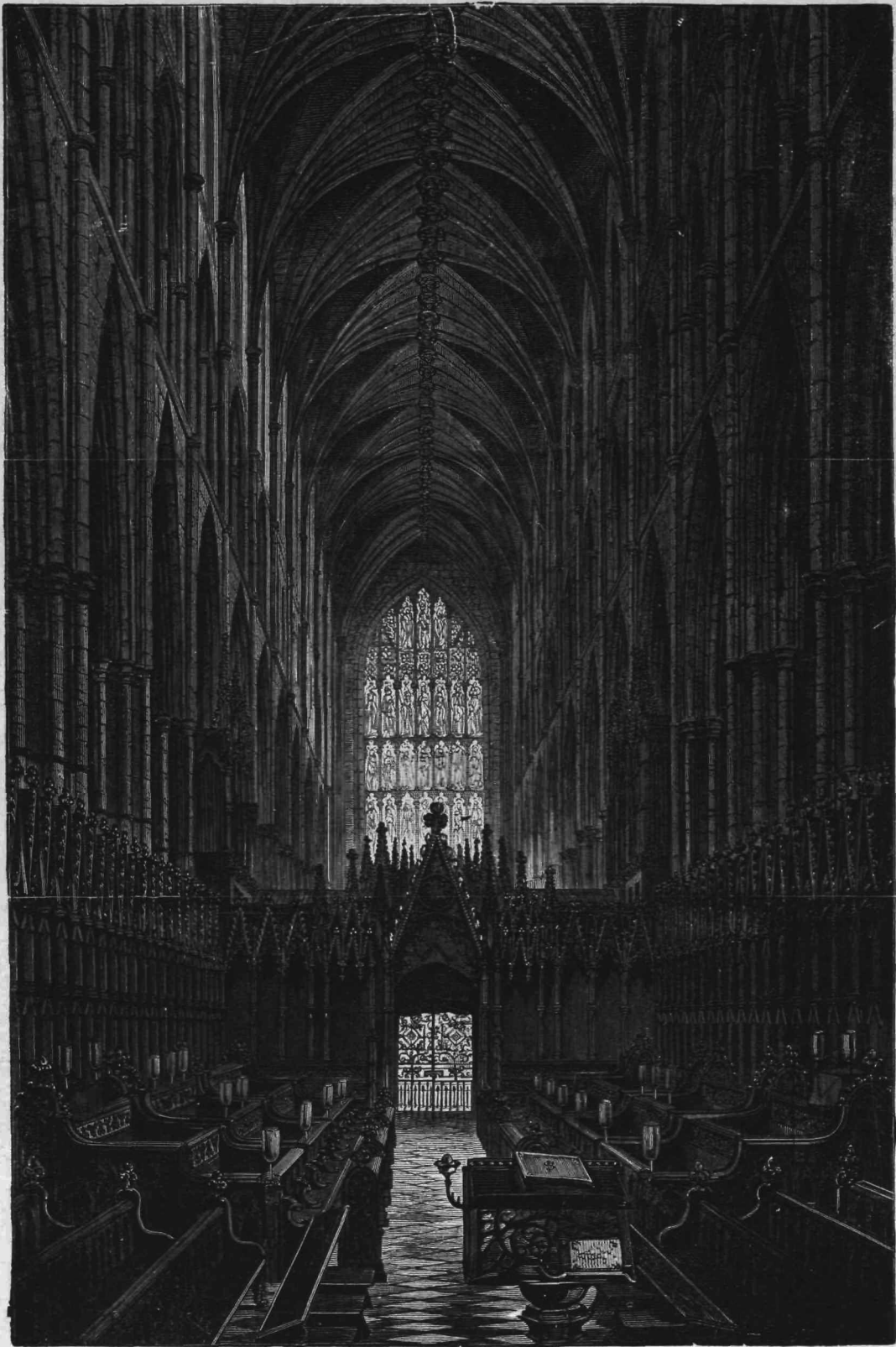
Ἐξ !

— Ὀνειρεύομαι ; Μία μόνον ὥρα μὰς

ΠΟΜΦΟΥΓΕΣ

Καλλιτεχνία — Εικὼν Γαβριὴλ Μαξ

ΝΑΟΣ ΟΥΕΣΤΜΙΝΣΤΕΡ

Ὁ ἀρχαιότατος καὶ ὀνομαστότατος τῆς Ἀγγλίας

ὑπολείπεται... Φαίνεται ὅτι μ' ἐλυπήθη ὁ θεός· νομίζω ὅτι βλέπω τὰς πρώτας λάμπεις τῆς αὐγῆς.

Ἐπτά!

Ἐπτά ἡ ὥρα! τί χαρά! Ἄφησα κλειστά τὰ φύλλα τῶν παραθύρων μου καὶ δὲν εἶδα πότε ἐξημέρωσε. Ἐμπρός! Ὥρα γὰρ σπικωθῶ. Περιεργον πρᾶγμα. Ἐὰν ἔχη τις ὀλίγην ὑπομονὴν δύναται κάλλιστα νὰ διέλθῃ τὰ ὥρας τῆς ἀϋπνίας του χωρὶς νὰ το καταλάβῃ. Πόσον ταχέως παρήλθον αἱ ὥραι!

Ὁκτώ!

— Ὁκτώ! Πότε ἐπέρασε μία ὥρα; Γρήγορα λοιπὸν νὰ μὴ ἀργήσω. Ἀλλά μου φαίνεται ὅτι θά μ' ἐπῆρε καὶ ὁ ὕπνος!

Παράξενον! Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι δὲν ἐκοιμήθην διόλου. Ἀλλά χαίρω, διότι τέλος πάντων ἦλθε τὸ πρωί... Ἐμπρός ἄς μὴ βραδύνω. Καὶ ἔχω μίαν διάθεσιν!

Ἐννέα!

— Ὁ! ὦ! Καὶ δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ μ' ἐξυπνήσῃ...

Δέκα!

— Δέκα! Ἀδύνατον! Ἐκαμα λάθος εἰς τὸ μέτρημα!...

Ἐπῆδησα διὰ μᾶς ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ τρέχω γυμνόπους εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὸ ἀνοίγω βιαίως.

Ὁ κατάπτωσις καὶ ἀποτυχία!

Ὁ δρόμος ἔρημος. Οὐδεὶς διαβάτης, οὐδεὶς κλητήρ.

Οἱ φανοὶ διψαλέοι διαχέουσι τὸ ὠχρὸν φωταέριον καὶ δωδεκάς ἀστέρων λάμπουσιν ἐπὶ τοῦ στερεώματος.

Οὐδὲν πλέον!

Ἐν τῇ σιωπηλῇ ἐρημίᾳ τῆς νυκτὸς ἠκούσθη αὐτῆς ἡ ἀργυρόηχος φωνὴ τοῦ ὠρολογίου.

Ἐνδεκα!

Ἐνδεκα ἡ ὥρα... Μάλιστα, ἔνδεκα πρὸ... τοῦ μεσονυκτίου!

Σκυθρωπός, βραδέως ἀναβαίνω εἰς τὴν κλίνην μου καὶ περιστρέφωμαι ἐπὶ τοῦ στρώματός μου ἐπιπόνως καταγρονθοκοπῶν λυσαλέως τὸ προσκεφάλαιόν μου...

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἕως ὅτου ἐξημέρωσε.

Ἀλλὰ τόσον ἤμην καταβεβλημένος καὶ ἐξντλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀγωνίας, ὥστε δὲν μου ἔκαμνε καρδιά νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὴν κλίνην.

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ εἰρέθην ἐνδεδυμένος καὶ ἐκάθισα εἰς τὸ γραφεῖον μου ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον παρ' ὅσον εἶχον ὀρίσῃ ὅτε χθὲς τὴν νύκτα κατεκλίθην. **Φ.

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(συνέχεια ἴδε σ. 14.)

Τὴν ἡμέραν περὶ ἧς εἶπον ἀνωτέρω, μετέβην κατὰ τὸ σύνθεσις εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἀφ' οὗ μάτῃν ἐξήτασα πάσας τὰς δεινροστοχίας (οἱ κόρακες πιθανῶς μ' ἀνεγνώρισαν καὶ ἐκραζον μακρόθεν), ἐπλησίασα τυχαίως τὸν χαμηλὸν φράκτην,

ὅστις ἐχώριζε τὰ κτήματά μας ἀπὸ τῆς στενῆς λωρίδος τῆς γῆς, ἵτις ἦτο ὁ κῆπος τῆς δεξιᾶς πτέρυγος.

Ἐν ᾧ ἐβάδιζον κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν, ἀκούω αἰθνης φωνάς. Παρατηρῶ ὑπεράνω τοῦ φράκτου καὶ μένω καθηλωμένος. Παράξενον θέαμα ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ὀλίγα βήματα μακρὰν μου, κατὰ τὸ ἄδενδρον μέρος τοῦ κήπου μεταξὺ τῶν ἰδαίων βᾶτων, αἵτινες εἶχον πρασίνοους ἔτι τοὺς καρπούς, ἴστατο ὑψηλὴ καὶ ραδινὴ νεάνις, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ῥοδόχρουν ῥαβδωτὴν καὶ φοροῦσα μεταξίνον μαντήλιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· περὶ αὐτὴν δὲ συνεθλίβοντο τέσσαρες νέοι, καὶ ἡ νέα κατὰ διαδοχὴν ἐτυπτεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέτωπον δι' ἀνθρώπων τεφροχρόων, τῶν ὁποίων δὲν εἰξεύρω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὰ παιδία συχνάκις ἔχουσιν αὐτὰ εἰς τὰς χεῖράς των. Τὰ ἄνθη ταῦτα ἔχουσι σχῆμα μικρῶν δακικιδίων καὶ διαρρηγνύονται μετὰ κρότου ὅταν τις τὰ κτυπήσῃ ἐπὶ σώματος σκληροῦ.

Οἱ νέοι ὑπεβάλλοντο λίαν προθύμως εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦτον, εἰς δὲ τὰς κινήσεις τῆς νεάνιδος (διότι ἐβλεπον αὐτὴν ἐν κατατομῇ) ἐνυπῆρχεν οὐκ οἶδά τι τόσον χαρίεν, ἐπιδιδυκτικόν, θαυπευτικόν, σκωπτικόν καὶ θελκτικόν, ὥστε μικροῦ δεῖν ἀνεφώνησα ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἠδονῆς. Καὶ ἀντὶ πάσης θυσιάς νομίζω θὰ ἠθελον νὰ αἰσθανθῶ καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὴν σύγκρουσιν τῶν κομψῶν ἐκείνων δακτύλων.

Τὸ ὄπλον μου ὀλισθῆσαν ἐκύλισεν ἐπὶ τῶν χόρτων. Ἐλθιστόνισα τὰ πάντα, κατέτρωγον διὰ τοῦ βλέμματός τὴν κομψὴν ἐκείνην σκιαγραφίαν καὶ τὸν μικρὸν τράχηλον, καὶ τὰς κομψὰς χεῖρας, καὶ τὴν ξανθὴν κόμην, τὴν ἐλαφρῶς ἄτακτον ὑπὸ τὸ λευκὸν μεταξίνον μαντήλιον, καὶ τὸν καμύοντα ἐκείνον ἐξυπνον ὀφθαλμόν, καὶ τὰς βλεφαρίδας ἐκείνας, καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν σκιαζομένην ἀβρὰν παρειάν.

— Νέε! νέε! ἠκούσθη αἰθνης πλῆσιόν μου φωνή, εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ βλέπῃς οὕτω πως τὰς ξένα· νεάνιδας.

Ἀνεσκήρτησα καὶ ἀπέμεινα ὡς ἀπολεθωμένος!... Πλῆσιόν μου ἀπὸ τῆς ἀλλης πλευράς τοῦ φράκτου ἴστατο ἀνήρ ἔχων κόμην μέλαιναν βραχύτριχα καὶ με παρετήρει εἰρωνικῶς πως· ταυτοχρόνως δὲ ἡ νεάνις ἐστράφη πρὸς ἐμέ. . . Παρετήρησα δύο ὄμματα μεγάλα τεφρόχροα ἐπὶ προσώπου εὐκινήτου καὶ ζωηροῦ, ἀλλ' αἰθνης τὸ πρόσωπον ἐκείνο ὀλόκληρον ἐφωτίσθη ὑπὸ γέλωτος. Οἱ λευκοὶ ὀδόντες ἐσπινθηροδόλησαν καὶ τὰ βλέφαρα ἀνυψώθησαν ἀστεῖως πως.

Κατεκοκκίνισα· ἀνέλαθον ζωηρῶς τὸ ὄπλον μου καὶ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν ἀνηχοῦντων ἀλλ' ἀνευ τινὸς κακίας γελῶτων, κατέφυγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς κλίνης, κρύπτων τὸ πρόσωπόν μου ἐντὸς τῶν χειρῶν μου.

Ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν ἐν τῷ στήθει μου σφοδρότατα, ἠσχυρόμην ἅμα δὲ καὶ ἠσθανόμην ἑμαυτὸν εὐδαίμονα. Συγκίνησις ἀγνωστός με κατετάρατε.

Ἀναπαυθεὶς, διώρθωσα τὴν κόμην μου, ἐψήκτρισα τὰ ἐνδύματά μου καὶ κατέβην

νὰ πῶμεν τὸ τέιον. Ἡ εἰκὼν τῆς νεάνιδος παρίστατο ἀδιαλείπτως ἐνώπιόν μου. Ἡ καρδιά μου δὲν ἐπαλλε πλέον τόσον σφοδρῶς, ἀλλ' ἐπιέζετο ὡς ὑπὸ πίεσιν εὐάρεστον καὶ γλυκεῖαν.

— Τί ἔχεις; με ἠρώτησεν αἰθνης ὁ πατήρ μου. Ἐφθόνευσε κανένα κόρακα;

Ἡθέλησα νὰ τῷ διηγηθῶ τὰ πάντα, ἀλλ' ἐκρατήθην καὶ ἐμειδίασα κατ' ἑμαυτόν.

Τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἐμελλῶν νὰ κατακλιθῶ, περιπλήθον, οὐδ' ἐγὼ εἰξεύρω διατί, τὸ δωμάτιόν μου τρίς, ἀναπνῶν διὰ τοῦ ἐνὸς ποδός, ἤλειψα τὴν κόμην μου διὰ μυραλοιφῆς, καὶ τέλος κατεκλίθην, κοιμηθεὶς ὅλην τὴν νύκτα ὑπνον βαθύτατον.

Τὴν αὐγὴν ἐξύπνησα ὀλίγον, ὑπανήγειρα τὴν κεφαλὴν μου, παρετήρησα περὶ ἐμέ μετὰ παραφορᾶς, καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθην.

Γ'

«Πῶς νὰ τοὺς γνωρίσω!» Τοῦτο διενόηθην πρῶτον ἅμα ἐξυπνήσας τὸ πρωί.

Πρὶν πῶμεν τὸ τέιον, κατέβην εἰς τὸν κῆπον, ἀλλὰ δὲν ἐπλησίασα πολὺ εἰς τὸν φράκτην. Οὐδένα εἶδον.

Μετὰ τὸ τέιον διήλθον πολλάκις πρὸ τῆς προσόψεως τῆς κατοικίας τῶν γειτόνων μας, καὶ μακρόθεν ἔρριπτον βλέμματα λαθραῖα πρὸς τὰ παράθυρά των. . . Μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι τὸ πρόσωπον ἐκείνου ἦτο ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ ἐντρομος ἀπεμακρύνθη ὅτι τάχιστα.

«Καὶ ὅμως πρέπει πλὴν δὴποτε νὰ τοὺς γνωρίσω» διενόηθην ὁπλωμένος ἀσκόπως ἀνά τὴν ἀμυώδη ἔκτασιν τὴν μέχρι τῆς βάσεως τοῦ τείχους τοῦ περιόλου.

«Ἀλλὰ πῶς; Ἴδου τὸ πρόβλημα.»

Ἀνεπόλησα τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς χθεσινῆς συναντήσεώς μας, ἀναπαρίστατο δὲ ἐνώπιόν μου συχνότατα, ἀγνωσῶ διατί, ὁ γέλως τῆς καθ' ἕν στιγμήν μ' ἔσκωψεν. . . Ἐν ᾧ δὲ ἐγὼ ἐταραττόμην καὶ ποικίλα σχέδια συνεδιάζον, ἡ τύχη εἶχεν ἦδη ἐργασθῆ ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἡ μήτηρ μου εἶχε λάβῃ παρὰ τῆς νέας γειτονίδος ἐπιστολὴν ἐπὶ χάρτου τεφρόχρου, ἐσφραγισμένην διὰ σφραγιστικοῦ τροχίσκου φαιού, ἐκ τῶν ἐν χρῆσει μόνον ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφεῖοις ἢ πρὸς ἐπικάλυψιν τῶν πωμάτων ψιαλῶν, αἵτινες περιέχουσιν οἶνον εὐθιγόν. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς δὲ ταύτης, γεγραμμένης μετὰ πολλῶν σφαλμάτων καὶ ἀμελῶς πως, ἡ πριγκίπισσα παρεκάλει τὴν μητέρα μου νὰ τῇ παράσῃ προστάσιαν. Ἡ μήτηρ μου, ὡς ἐγραφεν ἡ πριγκίπισσα, εἶχε σχέσεις φιλικὰς μετὰ σπουδαίων ἀνδρῶν, οἵτινες εἶχον εἰς χεῖράς των τὴν τύχην τῆς πριγκιπίδος καὶ τῶν τέκνων τῆς εἶχε δὲ, ὡς φαίνεται, σπουδαιοτάτας δίκας, αἵτινες ἐξηρτῶντο ἐξ ἐκείνων.

«Ἐὕγενες τὰ τῆ κοιρία, ἐγραφεν ἡ πριγκίπισσα, ἀπὸ τί νομαί πρὸς ἡμᾶς ὡς ἐβγενῆς πρὸς ἐβγενῆ καὶ μετὰ πολλῆς πορθυμίας δρόατο τίς περιστάσεως ταύτης. . .»

Ἐν τέλει δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἐξήτει παρὰ τῆς μητέρας μου τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν της.

Εὔρον τὴν μητέρα μου δύσθυμον· ὁ πα-